

gjældt Gaver af Møbler etc., har det ærede Medlem deri Uret. Formueskatten gælder ikke Møbler og lignende Brugsgenstande, men Indkomstskatten gælder. Naar jeg modtager en Værdi som Gave, har jeg efter den bestaaende Indkomstskat at henregne den til min Indtægt.

Brandes: Det forekommer mig, at den højtærede Finansministers Svar intet Svar var overfor mig. Den Maade, hvorpaa han kortelig besvarede de Indvendinger, jeg havde gjort, syntes mig at tyde paa, at han i Virkeligheden ikke kunde besvare Indvendingerne. Naar den højtærede Finansminister sagde med Hensyn til Spørgsmaalet Hustruen, at det havde ikke været Lovforslagets Mening at modtage den samlevende Hustru, som ikke havde Særeje, da er det dog mærkværdigt, at det ikke stod i Lovforslaget, for Misforstaaelsen — hvis der da kunde blive Tale om nogen Misforstaaelse — maatte da fremkomme. Men jeg kan ikke forstaa den store Vægt, der lægges paa, om Hustruen har Særeje eller ej. Spørgsmaalet kunde komme frem, hvis der stod „samlevende“, men jeg kan ikke begribe, at der er anden Forskel mellem frasepareret og fraskilt Hustru og den samlevende Hustru. At Forholdet mellem Ægtefællerne skulde forandres saa meget, fordi Hustruen har Særeje, at Gavebegrebet derved kom anderledes frem, det forstaaer jeg ikke.

Den højtærede Finansminister sagde, at en Gave ogsaa nu var afgiftspligtig efter Indkomstskatteloven. Jeg maa derom sige, at det har aldrig Finansministeriet og Skattedepartementet ment. Naar en Fader forærer sin Datter f. Eks. et Møblement — han udstyrer sin Datter til hendes Bryllup, anskaffer Udstyr til hende i videste Omfang —, skulde Datteren saa virkelig betale Skat af det Beløb, Faderen har udgivet til dette Udstyr? For det første ved Datteren jo slet ikke og kan ikke opgive, hvor meget Faderen har betalt derfor. Faderen vil dog sikkert ikke fortælle hende, hvor meget han har givet ud til hendes Udstyr, hverken hvor meget hver enkelt Genstand har kostet eller den samlede Sum. Han har ikke heller nogen som helst Grund eller nogen Forpligtelse til at opgive til Skattemyndighederne, hvor meget han har givet ud til sin Datters Udstyr. Han skal opgive sin Indkomst, men han skal ikke opgive, hvortil han bruger den. Efter dansk Lov har han ikke nogen som helst Forpligtelse til at angive, hvor meget den Gave, han har skænket sin Datter, er værd. Der staar intet i Indkomstskatteloven derom; det er aldrig

sket. Aldrig nogen Sinde har dansk Lovgivning fortolket Indkomstskatteloven paa den Maade, og jeg vilde anse det for en Utilbørlighed, hvis man gjorde det, hvis man gav sig til at skattelægge den danske Befolkning paa den Maade, at en Mands Gave til hans Datter eller Hustru blev beskattet.

Tror den højtærede Finansminister virkelig, at hvis en Mand skænker sin Hustru, med hvem han har Særeje, f. Eks. et Smykke, en Perlekæde, endda en kostbar Perlekæde, skulde Hustruen have en Forpligtelse til at opgive til Skattemyndighederne, at hun har faaet en Gave til den og den Værdi? Manden har maaske endda været saa hensynsfuld, at han, naar Smykket f. Eks. har kostet, lad os sige 20 000 Kr., siger til sin Hustru, at det kun har kostet 1 000 Kr., for ikke at sætte hendes Nerver i alt for stærk Bevægelse, og for at hun ikke skal være alt for betaget, naar hun bærer det kostbare Smykke om sin Hals. Tror man saa virkelig, at hun vilde gøre sig skyldig i Svig, hvis hun ikke opgav Smykkets Værdi til 20 000 Kr., men kun til 1 000 Kr.? Nej, hun har ingen som helst Forpligtelse til at opgive Værdien af denne Gave.

Og hvad nu b. angaar, hvor der staar den lille Ord „efterhaanden“, hører jeg af den højtærede Finansminister, at dette skal fortolkes som in aeternitatem, altsaa evigt, saaledes at Manden ikke skal have Lov til at give sin Hustru større Gaver i Form af Møbler, Husgeraad og personligt Udstyr end i alt for 5 000 Kr., inden de bliver afgiftspligtige. Der skal altsaa føres Regnskab i Familien over, hvor meget der udgives af Manden til Hustruens Udstyr og til Møbler og Husgeraad, og naar man er naaet op paa en Sum af 5 000 Kr., skal man sætte et Kryds, for fra den Dag af bliver Gaverne afgiftspligtige. Hvis de lever 50 Aar sammen, vil han altsaa gennemsnitlig ikke kunne give sin Hustru mere end 100 Kr. om Aaret til at klæde sig for, til personligt Udstyr. Jeg maa sige, at jeg kender adskillige borgerlige Familier, endda saadanne, som ikke slaar saa særdeles stort paa, hvor Hustruen til personligt Udstyr bruger adskilligt mere end 100 Kr. om Aaret, og jeg er overbevist om, at ogsaa den højtærede Finansminister har ikke saa faa Eksempler derpaa i sin Bekendtskabskreds. Fremtidig skal det altsaa være saaledes, at hvis en Mand giver sin Hustru 200 eller 300 Kr. om Aaret, for at hun derfor kan klæde sig — og der er jo mangfoldige Damer her i København, der bruger langt, langt mere